

Janox

Premierplán

A próféta elrugaszkodik a szirtfokról. Gyönyörű a szirtfok, háttérben a lemenő Nap fénye festi vörösre az ég alját, kodakvörös és kodakkék.

Ez a szappan másképp habzik, mint a többi. Szól is ez a szappan, dallamos elektronikus melódia csendül belőle. Jól siklik a bőrön, a bőr és a tenyér között. A zuhanyrózsa célba vette a hátam közepét. Sistereg, habzik és gőzölög.

Látjuk zuhanni a prófétát. Felfelé esik, lassan, de biztosan. Most látjuk csak, csinos fürdőruha feszül a próféta testén, mélykék fecske ezüst csikkal.

Madárfészek a pálmafa tetején. Vagy korona? Benne csokoládé, csokibarna tojások. A Nap fénye most jobbról, odafentről éri őket, visszacsillognak. A karibi lány megnyalja a szája szélét. Izgalmas anyajegy.

A próféta arca most betölti a képet. Mosolyog. Szája szavakat formál, még mosolygás közben is. Elragadó a fogsora. Tudja, tudjuk mi is, életünk fordulópontjához érkezünk ezúttal, a döntő lépés lehetősége, mely választás kimenetelétől függ feltámadásunk, vagy hogy végérvényesen, élettelen teherként hullunk a mindörökké semmibe.

Majd hirtelen, ahogy született, enyészik el a varázs, gyorsan, hogy önkéntelenül fókuszlál rá szemünk, kinyílik a kép, a próféta mosolya sokadrészére törpül a zuhanó test feje táján, valahol ott, ahol a fejet sejtjük, már nem látható a csücsöri száj, csupán a mélykék fecske ezüst csikkal, ahogy száguld fölfelé.

Félő, hogy soha nem éri el az antennát.